

Finalistes de la XXI Biennial d'Art Contemporani Català: Avui, Anna Ill (Vilanova i la Geltrú, 1990)

Zu Verschenhen II, obra finalista de la XXI Biennial d'Art Contemporani Català.

L'artista multidisciplinària Anna Ill (Vilanova i la Geltrú, 1990) dedica la recerca artística a recórrer els límits establerts entre els termes *interior* i *exterior* que habitem constantment. Partint de la idea d'*extimitat* (intimitat exposada) del psiquiatre francès Jacques Lacan, Ill construeix un cosmos creatiu que revisa el concepte d'intimitat a través de la seva plasmació plàstica, transgredint-ne els límits preconcebuts.

Amb l'obra *Zu Verschenhen II*, finalista de la XXI Biennial d'Art Contemporani Català, Ill ens demostra la necessitat de reinterpretar i redefinir els límits entre interior i exterior, contenidor i contingut, conceptes que esdevenen eixos vertebradors d'aques-

ta peça i de moltes d'altres. A partir d'una caixa de cartó trobada a les escombraries amb la inscripció *Zu Verschenhen* (Per reglar), l'artista transforma aquest contenidor, la caixa, en contingut, el *regal*. Per fer-ho, converteix el material original en pasta de cartó i li dona una nova forma. Així, el que originàriament s'havia concebut com a mur protector d'un objecte ha esdevingut, mitjançant un simple canvi de forma, l'objecte.

El contenidor de deixalles d'on procedeix l'obra *Zu Verschenhen II* no és un cas aïllat. Ill rescata objectes i materials del domini públic i els transforma, mitjançant diferents tipus d'intervenció, en noves representacions. Les deixalleries,

els carrers o els espais abandonats de les ciutats on viatja es converteixen en fonts d'on extreure els materials que integraran la seva obra. Ill viu atenta a tot allò que habita al seu entorn: objectes, fustes o pedres poden ser l'embrió d'una nova peça. Sense artificis ni pretensions, l'artista acumula aquest material recollit al seu estudi, sempre temporal, i deixa que els objectes abandonats entre deixalles trobin confort al nou contenidor, el seu taller.

També les teles i els teixits, combinades amb els objectes, solen ser una constant en l'obra d'Ill. Possiblement la seva formació en art tèxtil a l'Escola Massana hi té molt a veure, però no hem d'oblidar la influència del seu pare, l'artista Joan Ill, que ha centrat la seva recerca a redefinir els límits de la pintura, integrant marcs i bastidors com a part essencial de l'obra. Per fer-ho, ha jugat amb les transparències de les teles deixant-nos espigar els bastidors a través dels seus llenços finíssims i, podem suposar, que la seva filla ha crescut darrere d'aquestes teles que ara integra, de manera quasi constant, al seu corpus creatiu.

Entre objectes trobats i teles de procedències desconegudes, Anna Ill ens confessa que, sovint, són els mateixos objectes els que li suggereixen quina nova forma o naturalesa volen adoptar, i ella, com una infermera amb els seus pacients, els tracta, els cus i els cuida fins a aconseguir el resultat desitjat —mai preconcebut formalment—. Les noves peces esdevenen manifestacions latents de la identitat de l'artista, que surt dels límits del seu cos i de la seva intimitat per apoderar-se de la dels altres, de la de tots aquells que van deixar un objecte qualsevol abandonat al costat d'un contenidor. Cada peça d'Anna Ill és intimitat exposada o, millor dit, és un cúmul d'intimitats combinades i exposades.

Però i els límits? On han quedat els límits?
Mercè Vila Rigat

